

JAN MET DE HANDJES

Een wat vreemde naam voor een verstekeling. Het is al weer geruime tijd geleden, dat hij aan boord van een onzer schepen was gevonden. Nou ja, gevonden is eigenlijk het woord niet, want ook dat is een hele geschiedenis, net zo goed als die wat vreemde naam die hem spontaan werd toebedeeld. Maar we zullen niet op de zaak vooruitlopen en bij het begin beginnen. Er was in de kleine haven waar het schip enkele dagen langs had gelegen, bijzonder goed de wacht gehouden. Toch had het moeite gekost de vele werkwilligen die dagelijks langs het schip zwermden, van het dek te houden. Het gehele schip was voor alle zekerheid vlak voor ontmeren nog door de 1e en de 4e stuurman doorzocht. Maar net op het laatste moment moet hij nog kans hebben gezien aan boord te sluipen en zich te verstoppen.

Een paar dagen na vertrek opende de 1e stuurman de pompkamerdeur en bezeerde daarbij zijn voet. Het zag hem van de pijn waarschijnlijk even geel en groen voor de ogen, maar hoe dan ook, hij zag ook een zwart handje. Het kleurenpatroon werd aan de gezagvoerder medegedeeld, die voor alle zekerheid de pompkamer grondig deed inspecteren. Maar wat ook gevonden werd, geen zwart handje met daarbij behorend personage.

De 1e stuurman had bij de borrel om twaalf uur een paar moeilijke momenten te doorstaan. De zaak zou daarna in vergetelheid zijn geraakt, ware het niet dat later op de dag een toilet bijzonder lang bezet bleef, wel 1½ uur. Nu zijn toiletten om een kortstondig gebruik van te maken, dus de onrust onder de achteruit-gehuusvesten begon wel te stijgen, om het zo maar te zeggen. Een blik onder de kier van de toiletdeur om na te gaan of er nu iets met het slot aan de hand was of dat iemand het verblijf aldaar wat overmatig rekte, leerde dat er toch niet alleen een zwart handje aan boord was, maar ook zwarte voeten, waarmee de hallucinatie van de 1e stuurman tegelijk kon worden bezworen. Maar hoeveel voeten zouden er op het toilet wel zijn, met hoeveel daarbij behorende eigenaars?

Een van de schepelingen nam het zekere voor het onzekere en haalde de brandbijl, je kon immers nooit weten. De pompman verleende morele steun, waarna de eigenaars van donkere voeten vriendelijk doch dringend werden uitgenodigd om naar buiten te komen. Nu reikte de talenkennis ook weer niet zover, dat veel variaties konden worden gevonden op de uitnodiging „to get out”, maar welke woordkeuze men verder ook bezigde, het resultaat was nihil.

Goede raad is niet duur en die werd dan ook rijkelijk gegeven. De beste raad was evenwel om een sleutel te halen, waarmee het slot kon worden geopend en aldus geschiedde. Een met de brandbijl gewapende schepeling op wacht achterlatend, trok de pompman naar beneden om in de „emka” het benodigde te vergaren. Eenmaal teruggekeerd, was het zaakje gauw geklaard, de doos van Pandora kon worden geopend en een zielig hoopje verstekeling, bijzonder schaars gekleed in broekje en dun plastic jasje, kwam te voorschijn, met zijn zwarte handen druk gesticulerend. Het was op dat moment dat een van de aanwezige schepelingen nuchter

opmerkte: „Jan met de handjes”, een naam die de verstekeling gedurende zijn verder verblijf aan boord zou vergezellen.

In optocht ging het naar de kapitein om de vondst te melden, waarbij de eigenlijk overbodige strijdbijl per abuis werd meegenomen, doch dit zij de drager vergeven. Alhoewel, het moet een vreemde aanblik zijn geweest voor de gezagvoerder, die overigens beslist niet verheugd was over deze vondst.

Hoe het ook zij, er was geen schijn van kans om hem in de eerstvolgende haven weer aan land te zetten, zodat men moeilijk anders kon doen dan de slechts gebrekkig Frans dialect sprekende gast onderdak te geven in een leegstaande hut. De taalbarrière was er ook de oorzaak van dat niet veel uit hem kon worden getrokken, zelfs niet zijn authentieke naam, zodat het Jan met de handjes bleef. Wel gaf hij blij van een goede portie werklust, die zich vooral uitte op tijden dat de opvarenden nog ter ruste lagen. Als Jan om half zeven 's morgens wakker was geworden, nam hij onmiddellijk een bikhamer en bril, die hij steevast in zijn hut hield tijdens het slapen, en trok ermee naar de plek waar hij de vorige dag gebleven was. Het vrolijke gehamer van de jongeman, die in zijn eentje zat te bikken terwijl de overigen zich slechts met moeite uit Morpheus armen konden losrukken, verwekte heel wat hilariteit. Maar hij was van goede wil, al verspeelde hij weer sympathie door op een morgen een van de „modern-gekapte” bemanningsleden te verwelkomen met „bonjour fille”; maar uiteindelijk werd hem dit weer vergeven. De eerste stuurman begroette hij iedere morgen met „bonjour, monsieur le patron”; verder hield hij zich op grote afstand van de kapitein, van wie hij kennelijk niet veel goeds verwachtte. En terecht, want goed- of kwaadwillende verstekeling, hij moest er weer af, maar hoe? Zo lang geen officiële toestemming werd verkregen om hem te landen, werd hij in iedere aanloophaven in zijn hut opgesloten, met extra beveiliging voor de patrijspoot. Overigens, wat zijn hut betreft, voorbeeldig zoals hij die bijhield. Had hij aanvankelijk niets, maar dan ook niets, al spoedig hadden de opvarenden zoveel meelij met de verstekeling, dat hem niet alleen schoeisel, boven- en onderkleding werd toegestopt, maar ook bier, sigaretten en wat dies meer zij. Alles werd keurig opgeborgen, het bed was model opgemaakt, geen vouwtje ontsierde zijn kooi, die voor hem waarschijnlijk het summum van weelde was.

De taalcommunicatie bleef een probleem, alhoewel hij het woord „ijswater” snel had begrepen. Zodra men het in de mond nam, het woord dan, kwam hij al met een bekertje aangestormd, tot grote vreugde van de minder actieve lopers. Maar hij werd ervoor beloond, zelfs een deel van de opbrengst uit de voetbalpool werd hem toebedacht, zodat het hem ongetwijfeld speet dat uiteindelijk in een haven toestemming werd verkregen de verstekeling te landen voor repatriëring. De gehele bemanning zwaaid hem na, met de handjes.